

רוגיין 2009 – איך זה היה? והיה טוב!

מאת סרגיי צ'רניאבסקי

אני כותב את זה אולי קצת באיחור אבל רק אתמול חזרתי לחיים רגילים ורגליים שלי הפסיקו להתחשבן על כל מטר שעברו במשך קצת יותר מ-11 שעות.

בשבילי רוגיין הוא אחד מאירועים שהשאלה היא לא "האם להשתתף?" אלא "מתי, איפה, ומה יש בתפריט?" אחרי שיחה עם פבל, לפני חודש וחצי בערך, הבנתי שבתפריט יכולה להיות קטגוריה של 12 שעות, לשם שינוי. בן אדם, אין לי שום בעיה שתארגן את זה, אומנם בסוף מישהו יצטרך לרוץ את זה.

והוא (פבל) ארגן את זה, והם (דני ורוני) נרשמו לקטגוריה של 12 שעות, והוא (מוטי) כתב תחזית, והיא (אינסה) אמרה: "תשמע, טוב מאוד! אנחנו לא בכוסר כדי לרוץ 7 שעות ברציפות ונראה לי שאין לנו סיכוי ב 7 שעות, אומנם 12 שעות נצליח לשרוד

בריצה/הליכה/זחילה בתקווה ששאר המתחרים (איך להגיד את זה במילים יפות) אאא... יצליחו פחות טוב במשימה זו, רק שלא יבטלו את הקטגוריה". ואני, רשמתי אותנו לאותה קטגוריה ופתחתי מפה כדי לחשוב על אסטרטגיה. איך אומרים: "אם אונסים אותך ואין לך שום אפשרות להתנגד, תירגע ותיהנה". אחרי מספר שעות של חשיבה ושיקולים הגעתי למסקנה, כדי לעמוד בתחזית של מוטי צריך לקחת הכל (שטח יחסית קטן, דאי מוכר מכל מיני ניוטים ו-12 שעות המון זמן),

הצאתי בבולג של דן, הוא היה אופטימי לא פחות ממני. רק דבר אחד, פבל קצת סיבך את העניינים עם חלון מעבר באמצע (אחלה בחור, אם הוא מתאמץ השאר התאמצו פעמיים), לכן תנוע מעגלית קלאסית הייתה מראש נפסלת (סליחה הופכת) לתנועה בצורת שמיניה (יכול להיות שגם תזכה בתיאור "קלאסית" אם נמשיך באותם כללים). השטח נראה בתור משולש שווי צלעות ומשולש זינוק באמצע, קצת יותר קרוב לקצה מערבי של מפה. אם נלך דרומה אז נספיק את החלק הזה לפני שיש שעות ואז מה הלאה לשבת ולהמתין, אם נלך לפינה מזרחית של קברות מכבים אז נצטרך לחזור מפינה צפונית של תל-חדיד ויש סיכוי שלא נספיק. בקיצור לא רוצה לשפוך פה כל המחשבות ושיקולים, החלטנו מראש לפני זינוק לנוע לכיוון תל חדיד תוך כדי לקיחת תחנות בחלק צפון-מערבי של בן שמן ואחר כך כל התחנות שצפונה מכביש 443 ואולי תחנות שממש צמודות לכביש 443 מצד של בן שמן אם כוונה לחסות הכל גם בקברות מכבים ולהגיע למעבר לאחר שעה 6, ברגע שיתחיל להתבהר ונוכל להשאיר פנסים ולהוריד חולצות טרמו. וכל מה שעניין אותנו עד הזינוק – איך נגיע לתל חדיד, כביש 444 או מעבר תת-קרקעי.

לגבי שאר הדברים: מבחינת אוכל – אנשים, לא אוכלים בלילה – זה לא בריא, לקחנו כמה חטיפי שוקולד עם אגוזים (SNIKERS – לא פרסומת) כדי לנשנש בבוקר. מבחינת שתייה – נו, אתם כבר מכירים אותנו – בקבוק מים חצי ליטר ביד, שוטים – ממלאים, שוטים – ממלאים, ולא נכון שאנחנו קמצנים ולא רוצים לקנות תרמילי שתייה, כי יש לנו כאלו קיבלנו בתור פרס באחד הרוגיניים.

קצב תנוע, יצאתי מהנחה ש-5 קמ"ש אמור לאפשר לנו לקחת הכל ב-12 שעות, אומנם קצב כזה, זאת אפילו לא ריצה, אלא הליכה (נגיד, קצת זריזה) וקשה לעמוד בקצב אחיד במשך 12 שעות, אז החלטנו שנרוץ בקצב חביב (של אינסה) עד שנוכל לרוץ ואז נלך עד שנוכל ללכת ואז ... אני מקווה שכבר נסיים. נכון נשמע קצת חובבני (או

אפילו פלצני) אומנם על שיטה לחסוך כוח במשך 7-8 שעות ראשונות כדי אחר כך לתת בראש ולהראות להם מה זה... לא ממש סמכנו.

טוב, אז איפה היינו? הא, נגמרה הדרכה והנה מקבלים מפה, מקפלים אותה, מכניסים לניילון ומיד מסתכלים, האם יש משהו צמוד למעבר ברמזור של 444, כמובן שיש. רבותיי! בהצלחה לכולם, נתראה בסיום. יצאנו. לפני שהגענו ל-444 הסדר היה כזה: 24, 23, 33, 12. מבחינת הפתעה שפבל הבטיח, לא ממש התרשמתי, בגדול אחלה רעיון מאפשר לעשות מאבק עוד יותר צמוד ומעניין בתחרויות סקור בין "סוסים מטים אומנם מתוחכמים" לבין "חיות מטורפות שמפעילות סכל רק עם רגליים לא סוחבות" – שתי קצבות של אוכלוסיית הנוטים, בכללי, חס וחלילה לא התכוונתי כאן לאף אחד אישי. במקרה שלנו מה זה משנה עם לוקחים הכל, רק שניקוד לא יהיה במינוס. יחד עם זאת הייתה הפתעה אחרת, הניווט עצמו, יותר נכון חיפוש תחנה לא היה פשוט במיוחד, הבנו את זה כבר בתחנות ראשונות. הגענו לתל חדיד, 34, 1, 2, בירידה מ-2 התרסקתי ודפקתי מרפק, חשבתי ששילמתי רק על חוויית ניווט בלבד, מסתבר שהכל כלול. לוקחים 3 ובדרך ממנה למעבר תת-קרקעי את מי

אנחנו רואים? המתתחרים. (דני ורוני). We are in a good company. תחושה מוזרה, דרך אגב, זה גם מעודד וגם מלחיץ, רק בניווט יכול להיות כזה דבר. זאת אומרת שהם זזים באותו כיוון עם סדר פה ושם אחר של תחנות. עוברים לבן שמן 21, 22, חוזרים לתל חדיד 35, 4 ואז נאות קדומים 5, 6. איך מצאנו 6 שם בחושך אני עד עכשיו לא מבין. עבר מהר, לא? הלוואי אם זה היה ככה בשטח. האמת שלא היינו כבר כאלו מרעננים וגם איבדנו זמן יקר בחיפוש תחנות ואני חייב להודות שהתבררתי בדרך מ-35 ל-4. צריך כאן לציין שאנחנו רצים רוגיין בשיטה מינימליסטית ולא לוקחים מפה שנייה. ומפה שכן לוקחים בדרך כלל נמצאת אצלי ביד, גם שעון דרך אגב. זה ממש מקל על אינסה ולי נותן קצת יותר חופש בפירוש מצב שנמצאים בו כל רגע נתון. היא, מסכנה, רק שאלה אותי, לא נראה לך שאנחנו רצים במעגל. איזה מעגל חמודה, פשוט אשליה לילית.

ברגע שראינו את ההר עם תחנה 7 בפסגה ואניסה אמרה שאם נעלה, זאת יכולה להיות תחנה אחרונה להיום, נאלצנו לקבל החלטה אמיצה ולוותר עם לב קשה על תחנות דרום-מזרחיות: 10, 11, 30. ולהתחיל לנוע לכיוון זינוק. פשקה! מאיפה המצאת את השטות הזו עם חלון מעבר. אני פה בשיא המאמץ בקצה העולם צריך לזרוק את הכל ולרוץ לראות אותך. ואז סדר היה הבא: 9, 8, 7. ממבט ראשון נראה דבילי לגמרה, אומנם

עם תתאמצו ותיקחו בחשבון גם קווי גובה יהיה לזה קצת יותר משמעות. ואת מי אנחנו רואים ב-7? We are still in a good company. דרך אגב חברה אם אני מגיע ואתם כבר שם, אני מצפה מיד לראות תחנה ולא להמשיך להסתובב אתכם, למרות שהיה נחמד. אחרי 7 לקחנו 32, 36 ודרך 25 רצינו להגיע לזינוק. היה בסביבות 5:30 ושמש לא הזדרזה לזרוח או שאנחנו יותר זריזים משמש ברוגיין, אני גאה בנו. וכאן אינסה הזכירה שהעברנו שעון והכל זז בשעה, למה צריך לדפוק אותי כשאני דווקא בשיא הגאווה. לכן קודם רצנו ל-26, רעיון של אינסה ואחרי 25 הגענו לזינוק בסביבות שעה 6 וכמה דקות. הורדנו ציוד מיותר תדלקנו במים, אני גמרתי חצי ליטר שלי עוד בעלייה ל-26 ולאינסה קצת נשאר, כנראה בגלל שהיא בכושר פחות טוב ממני. לקחנו חטיפי שוקולד ביד וגנבתי כמה חתיכות מעוגה של יעל, (יעל תודה רבה היה טעים) ותוך דאי לעיסה הלכנו דרומה. האמת, פשקה, שנקודת מעבר אחלה רעיון, הייתי מת אבל לא הייתי עובר שם כדי להשאיר ציוד וגם אפשר להתעדכן לגבי אחרים. מה? עדיין לא הגיעו! טוב מאוד! מבחינת סדר בדרום נראה לי לרובינו הוא היה דומה, במקרה שלנו: 15, 28, 13, 14, 16, 18, 19, 31, 20, 17. למרות הזרקת חטיפי שוקולד עייפות התחילה להשתלט ריצה התכנסה להליכה, המשכנו לרוץ רק במישור ואחר כך רק בירידה. באחד מקטעים אינסה שאלה

אותי לגבי מצב של המתחרים. תראי חמודה, מאוד פשוט, ל-7 הם הגיעו מלמטה (שיהיו בריאים) זאת אומרת אחרי 6, יש להם עוד 8, 9 ואותן שלוש תחנות שזרקנו בפינה (10, 11, 30). לא נראה לי שהם ייקחו כל התחנות האלו ולא משנה כמה הם לא ייקחו, מספיק שלא ייקחו אחת ואז עדיין יצטרכו לחזור לפינה ההיא.

לאותה פינה שאנחנו הולכים והם כרגע אחרינו כי יצאנו קודם מזינוק ואין מסלול אחר לשם. ואם הם ייקחו את הכל, היא שאלה שוב. אז עוד יותר טוב כי אז אני בטוח כמעט ב-100% שהם יאחרו ויקבלו כנס, ואנחנו במקרה הזה פשוט צריכים להגיע עם כל התחנות בזמן. הייתי בבלוג של דן גם אחרי רוגיין, הם לקחו הכל שם בפינה והספיקו בזמן. לא יפה חברה, אני מפטיח משהו לאישתי ואתם דופקים אותי. בתחנה 17 היינו בסביבות 9 וקצת ורק אז התחלתי להאמין שנוכל לקחת הכל למרות שכמעט לא רצנו התקדמנו רק בהליכה. צריך לציין שפבל הצליח להגיע אותנו וגרם לנו להיות לא כל כך בטוחים ברוב המסלול. אחרי תחנה 29 הייתה לנו התקפת מרץ אחרונה, וכמה רגעים לאחר שהתחלנו לרוץ ליד כביש בדרך ל-30 נועם ועזרה עברו אותנו בטיסה על אופניים. אני צחקתי ואמרתי לאינסה תזכרי נועם הרי יכתוב בפורום שעדיין רצנו בשעה 9:40 בבוקר. כמעט מיד אחרי זה אורן ואיתן השיגו אותנו ו"הרבצנו" ביחד עד תחנת דלק. מילאנו שם מים ומכאן בעצם התחיל הרוגיין האמיתי. כי בשבילי רוגיין זה לא מרתון הרים שרצים מחפשים תחנות מתכננים מסלול אלא שעה-שעתיים אחרונות של העסק. לעט-לעט באיזי לא להתקופף, לא לקפוף, לא לפעול כי קשה לקום. 10, 11, 30, ואחרון חביב 27. הערכתי מחדש רעיון של אינסה לגבי 26, כי שרירים לא היו במצב של עליה. יש עוד המון זמן וצריך רק להגיע לסיום. ולא עניין אותי מה עשו אחרים ואם הם שם או רק בדרך, עובדה שעשינו הכל והספקנו בזמן כבר נתנה סיפוק אדיר.

ניתוח:

ניווט- היה קשה מהצפוי בעיקר בחלק צפוני בלילה ונראה לי שאיבדנו בגלל זה 20-30 דקות. סדר תחנות – ראיתי כבר כל מיני מסלולים במסלול שלנו הייתי משנה רק דבר אחד. תחנה 13 אחרי 23 ואז 12, 33 ותל חדיד.

אוכל – לא הייתי משנה, אולי עוד קצת עוגה של יעל או עוד חטיף לקראת סיום. לא הייתי רעב, פשוט רק ברגע שאני אוכל אני יכול לשכוח שאני גמור.

שתייה – מים בתחנת דלק היו לא משהו. אומנם שטפנו בקבוקים ושמרנו אותם לרוגיין הבא. תנוע – הצלחנו להיות די זריזים במהלך 8.5 – 9 שעות, ציפיתי לפחות, ואחר כך לשרוד בהליכה. מזג אוויר – וכאן נקודה חשובה. היה מטורף מקריר בלילה-בוקר עד נעים לריצה ביום. חום הורג אותי, אפילו אם אני בכושר וכל רוגיין קודם הפך לסייט אחרי שעה 12 בצהריים.

תודות:

קודם כל – פשקה! אתה ענק. לא רק בגלל הרעיונות שלך, אלא בגלל אופן ואיכות ביצוע של אותן רעיונות. ולא מה שלא ידעתי את זה קודם, רק חידשת לי קצת.

זיו – נראה לי עוד שורה מכובדת לקורות חיים של מנכ"ל האיגוד, חבל רק שלא לקחת אותנו שם מלמטה עד הסיום, אבל סלחתי לך כבר.

לדניס ופבל על תליית תחנות במקום. זה חשוב בכל תחרות וברוגיין במיוחד.

לכל המתחרים ולדני ורוני במיוחד על מאבק צמוד ומעניין, 20 דקות במונחים של רוגיין זה כלום ואני מצפה להמשך.

כאן רציתי לציין שהיו לי חסרים המון פרצופים/שמות בדרך כלל די בולטים בתחרויות ניווט, כמובן כל אחד עם שיקול/תירוץ משלו וחבל הפסד שלכם. מבחינתי אירוע ראוי למאמץ ואפשרות מצוינת להפגין שייכות לשבט.

למסקנה: מאוד נהינתי ובמיוחד בלילה, כל המסלול היינו במצב רוח טוב וצחקנו אחד על השני, אפילו בסוף, כנראה זה גם תרם לתוצאה. נראה לי שאני מתחיל להתמכר ויש לי כבר מחשבות לגבי משהו כזה בחו"ל. תודה רבה לכם עם קראתם עד הסוף. אני מתנצל שהיה ארוך, מה לעשות זה רוגיין. נתראה בניווטים ושלא יכאבו להם רגליים.